

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de opening van het bedevaartseizoen in Brielle, op het feest van de kerkwijding van de kathedraal van Rotterdam, 8 mei 2021, Bedevaartkerk Brielle

Apocalyps 21, 1-51
Johannes 2, 13-22

Broeders en zusters in Christus, hier in de kerk en via de livestream. We mogen vandaag op 8 mei opnieuw een bedevaartseizoen beginnen. Een bedevaartseizoen, zoals pastoor Glas, custos van het bedevaartsoord, al zei, dat ook nu weer gekenmerkt zal worden door de gevolgen van corona. Minder mensen kunnen in de kerk, minder mensen durven wellicht te reizen. In ieder geval zijn we voorzichtig, met eerbied voor de liturgie en met eerbied voor elkaars gezondheid. Vandaag mogen we dan het bedevaart seizoen openen. En 8 mei is tegelijkertijd voor ons bisdom Rotterdam ook een bijzondere feestdag. Het is namelijk de dag waarop onze kathedraal werd geconsacreerd. De wijdingsdag van onze kathedraal van de heilige Laurentius en de heilige Elisabeth. Daarom ook dat we die lezingen die bij dat feest horen vandaag hebben voorgelezen. Uit de Apocalyps, over de eindfase bij God, de voltooiing bij de Heer in zijn huis. En tegelijkertijd mogen we ook nog horen het evangelie waarin Jezus in de tempel aanwezig is. Het Huis van God. En ook ons huis. Het huis van steen en het huis van de levende stenen die we samen mogen vormen.

We zijn voortdurend onderweg. En ook al bouwen we huizen van steen, ook al bouwen we kathedralen en bedevaartskerken, we weten ten diepste dat het allemaal doorgangshuizen zijn. Al worden ze gebouwd voor de eeuwigheid, ze zijn er niet altijd. Want eens zullen we ook weer dingen achter ons laten. Zo is dat met stenen gebouwen. Zo is het ook met ons leven. En dan is dat visioen dat in de eerste lezing klinkt, wel heel belangrijk en fundamenteel. Dat we namelijk nu onderweg zijn en alles tijdelijk is. Dat we nu bouwen en ook weer moeten afbreken. Dat we ons mogen vestigen en ook weer moeten verlaten. Maar uiteindelijk zullen wij de Heer thuis zijn, daar waar geen gewezen is, daar waar geen pijn is, geen verdriet is. Daar waar alles in eeuwigheid blijft. Bij God, bij de Heer die ons gemaakt heeft, die ons geroepen heeft en die ons leven behoedt als oorsprong en als voltooiing.

Het is een belangrijk perspectief in deze wereld waarin alles verandert en waarin ook steeds weer gebouwd wordt, maar nooit voor altijd. Het perspectief is belangrijk van de eeuwigheid bij God. Van zijn liefde die nooit vergaat, van zijn trouw die nooit ophoudt. Dat perspectief was de Martelaren van Gorcum gegeven. De martelaren, die in hun leven geconfronteerd werden met bedreiging, met deportatie. Vanuit hun kloosters en kerken werden ze weggevoerd, in mensonterende omstandigheden naar Brielle getransporteerd en hier uiteindelijk ter verantwoording geroepen waarom ze geloofden wat ze geloofden. Waarom ze voor de eucharistie zo'n grote eerbied hadden. Waarom ze trouwe wilden blijven aan de paus, de opvolger van Petrus. Zij hebben ervaren dat alles wat ze hebben opgebouwd, alles wat ze hadden voorzien uiteindelijk ook kwetsbaar is en voorbijgaat. Zelfs hun eigen leven stond op het spel. Zelfs hun eigen toekomst, naar menselijke maat. Maar zij hebben het visioen van God voor ogen gehad dat we in de eerste lezing hoorden. Dat alles kan vergaan, dat alles een einde heeft, maar God blijft. Dat veel moet

worden losgelaten en veel moet worden prijsgegeven, maar dat Gods liefde en Gods trouw nooit vergaan. De martelaren, broeders en zusters, waren verbonden met de Heer Jezus Christus, die zijn leven gaf aan het kruis en die is verrezen uit de dood. Met Hem durven zij om het zo te zeggen die stap te maken. Natuurlijk, ze hebben niet zelf de dood gezocht, ze hebben niet zelf martelaarschap over zich afgeroepen, maar het is wel op hun weg gekomen dat ze getuigenis moesten afleggen van de Heer, dat ze trouw mochten blijven aan hun geloof ten overstaan van zoveel dreigingen, en dat ze elkaar hebben vastgehouden in die moeilijke omstandigheden.

Geen huis, broeders en zusters, dat wij bouwen is voor altijd. En ook deze bedevaartskerk -al wordt er met veel zorg en aandacht voor gezorgd elke keer weer, ook nu je komt hier binnen en het is spic en span en dat gaat niet vanzelf- is niet voor altijd, want ook wij hebben het perspectief met de martelaren eens bij God te mogen zijn in zijn eeuwige liefde. Dat de martelaren hun leven gaven, is uitgebreid beschreven in de martelaarsakte. En ook hier in de kerk is een groot schilderij achterin, waarop je kunt zien dat de martelaren zelfs vlak voor hun terechtstelling nog vol vuur en geloof bleven. Maar ze hebben losgelaten om zich aan de Heer vast te klampen. Ze hebben het leven hier losgelaten om uiteindelijk eeuwig leven bij de Heer te verwerven.

Broeders en zusters, zoals pastoor Glas al zei, we hebben op dit moment een mooi thema te pakken voor het bedevaartseizoen van 2021, namelijk: Huisgenoten van God. Het zijn woorden uit de Schrift, het zijn woorden die we in ons hart mogen sluiten. We zijn geen vreemdelingen, we zijn wel onderweg, maar niet op een onbestemde reis. We mogen nu al bij de Heer horen. Huisgenoten van God wil niet zeggen dat we nu al een stenen gebouw hebben waar we altijd mogen blijven, maar wel dat we met de Heer verbonden mogen zijn door ons doopsel, door zijn liefde, door ons geloof, door zijn trouw. Om met Hem één familie te vormen, niet opgebouwd uit namen en geslachten die maar menselijk zijn. Maar door de belofte van de Heer dat we naar zijn beeld geschapen zijn en met Hem voor altijd mogen leveren.

Huisgenoten zijn van God. Het klinkt misschien al heel gauw gezellig en ook heel erg knus, lekker bij de Heer met de voeten bij de kachel. Er kan ons niks overkomen. Er kan ons niks gebeuren. Maar dat huisgenoot zijn van de Heer, broeders en zusters, betekent ook dat we ons kruis opnemen om Hem te volgen. Dat huisgenoot zijn van de Heer betekent ook dat we dichtbij Hem blijven en ook de moeilijkheden die wij ondervinden met Hem delen. Het is niet zo als je eenmaal tot zijn huisgenoten behoort, dat je fluitend door het leven gaat. Als je eenmaal bij zijn huisgenoten, zijn familie, mag aansluiten dat je geen zorgen en geen pijn en verdriet meer kunnen overkomen. Kijk maar naar de eerste apostelen, die hun leven gaven voor het evangelie. Waren zij dan geen huisgenoten van de Heer? Jazeker wel. Kijk naar de martelaren, waarover we zonet al spraken. Hun leven was drastisch geëindigd, waren zij dan geen huisgenoten van de Heer? Jazeker wel. En ook wij door de tijden heen, mogen bij dat huis horen. Niet een huis alleen door mensen gemaakt, niet een huis alleen door mensen opgebouwd, maar het huis van God dat allereerst bestaat uit levende stenen. Maar dat eens ook voltooid mag worden in het huis van God in het eeuwig leven (cf 2 Kor.5, 1).

Huisgenoten van God. Het is een eretitel en tegelijkertijd ook een opdracht. Het is een belofte en meteen ook dat we voor ogen mogen hebben dat het niet óns huis is, dat het niet ons plan is, dat het niet onze weg

is alleen. De Heer is het goede in ons begonnen en wij mogen met Hem op weg gaan. Het is niet zonder betekenis, dat wij deze opening van de bedevaart vieren in de tijd van Pasen, in het licht van de verrijzenis. We zijn onderweg van Pasen naar Pinksteren. En wat is het dan goed om ook vandaag te bidden om de Heilige Geest. De Heilige Geest die de Heer aan zijn apostelen gaf, die de Kerk deed bloeien, die ook steeds de eeuwen door de rode draad is in het leven van mensen die zich gehecht hebben aan het evangelie en aan de Heer. En ook wij mogen die Heilige Geest steeds weer aannemen, ontvankelijk zijn voor de gaven van die Heilige Geest.

We staan er niet zo bij stil, maar veel dingen die wij doen gebeuren juist in de kracht van de Heilige Geest. Als we ons geloof weten te bewaren, als we trouw blijven in ons gebed, als we ook nu weer op bedevaart gaan. En ook heel veel andere dingen die ten dienste van ons geloof worden gedaan gebeuren in kracht van de Heilige Geest, zoals de opbouw van dit bedevaartsoord, mensen die op vele plekken uit liefde de band onderhouden met de andere levende stenen door bezoekwerk, door aandacht en naastenliefde. 'Huisgenoten van God' is een prachtige titel. Maar uiteindelijk is het meer een bestemming. Het is een prachtige aanduiding, maar bovenal ook een levensweg. Vandaag, nu we hier gekomen zijn om het bedevaartseizoen te openen mogen we heel bewust onze levensweg opnieuw verbinden met die van de martelaren. Mogen we ook nu het visioen van Gods eeuwige liefde voor ogen hebben. Mogen we ook nu getuigen van zijn verrijzenis en in de eucharistie die we hier vieren de gekruisigde en verrezen Heer gedenken, ontmoeten en ontvangen.

Moge zo, broeders en zusters, met deze viering waarin we de opening markeren, ook ons hart opnieuw opengaan voor onze roeping om bij de Heer te horen, om van Hem te getuigen en elkaar vast te houden op die weg. Huisgenoten van God betekent dat we niemand de deur wijzen, maar begeleiden naar Jezus, die de deur is (Johannes 10, 7), de weg, de waarheid en het leven (Johannes 14, 6). Moge de Heer op deze plek aan veel mensen weer kracht geven in hun geloof, juist ook in deze coronatijd, en veel mensen in dit bedevaartseizoen op het spoor houden van zijn liefde, in het voetspoor van de apostelen, in het voetspoor van de martelaren. In gezamenlijkheid op weg naar onze eindbestemming bij de Heer, dat we zijn toekomst ook nu al mogen tonen in onze woorden, onze dagen, in ons leven, in ons bidden en werken. Amen.